

ARSEN DEDIĆ

Hazafias költemény

*Nem tudok Moszkvában verset írni,
a behavazott emeleti szobában, hajnalban,
kipakolt bőröndök között.
A szobalány úgy becéz, mint az anyám
miközben csencselünk:
egy kis nejlont és csokoládét.
Nem tudok verset írni,
az üres papírra ránézni,
nem tudok ceruzát fogni.
Ég alattam az ágy.
Franciaországban zavar
az átmeneti érzés és a táj némasága.
A gondolataim önkényesek,
szókészletem szakadozik –
mintha a levegőnek beszélnék.
Akár a falnak ütköző madarak,
fej nélkül visszapattannak
mással- és magánhangzóim,
dalmát dialektusom.
Szemem meg sem rebben
a Rajna zuhatagainál.
Semmit nem jelent nekem
a közelben lévő bolond falu,
a hajókázás azon az északi folyón.
Semmit nem jelentenek
a kísértetek, a kertitörpék,
a császári borospincék.
Nem tud meghatni Wagner zenéje,
és a kései barokk.
Nincs dal Párizsban;
a menekült kormány is széthullott.
Magam maradok a salzburgi alkonyatban,*

*a Glockenspiel kávéház teraszán,
Mozart sötét szobrát bámulom,
a teknőclevest és a sört.
Milyen élet ez;
nem tudok dalra fakadni a brüsszeli esőben,
az Innsbruck feletti hegyekben
és az asszony karjaiban, kinek
szerelemi játékát nem ismerem.
Pénzbeváltás, szuvenírek, ehetetlen ételek,
képeslapok, arany Prága –
magányom különböző formái,
beteges vonzalmam irántad, szegény származásom
balsorsa és reménye kísért,
s mégsem születhet vers.
Mert nekem egy lepusztult vasútállomás kell
Perković és Šibenik között, tikkasztó
hőségbe, aranyba és kőbe csomagolva.
Szükségem van a júniusi
zágrábi égszínkének esőre,
az autómra, a cigarettáimra és a pálinkára
valamint az Adria mozira –,
hogyan egyenesbe jöjjenek.
A manzárdban egy zongora és a tested.
A lábamnál a tenger hullámozzon,
a rózsaszín konyha mélyén anyám szavai
„hála Istennek, megérkeztetek”,
a Slobodna Dalmácija napilap
valamint a pénztárcában lévő fénykép –
szükséges ahhoz, hogy mondjak valamit,
hogyan a bizonytalanságban letisztuljanak
érzéseim, hogy megnyugodjak.
Hogyan rendet rakjak lelkemben
és megírjak egy költeményt.*

FENYVESI OTTÓ fordítása